

[Per Hækkerup.]

bliver en stigning i mælke- og smørprisen, men alene en sikring af bundgrænsen for disse priser.

Arbejdet med en reformering af skatte-lovgivningen er blevet fortsat. De store reformer er ganske vist ikke blevet virkeliggjort, men resultatet af skattelovgivningen er dels en mindre skattenedsættelse, der kommer de små og mellemstore indtægter til gode, dels en begyndende gennemførelse af proportionalsskatten. En fortsættelse af denne linje vil skabe mulighed for overgang til skat ved kilden, en tanke, som ikke mindst har tilslutning i lønmodtagerkredse.

På det kulturpolitiske område har året heller ikke været præget af de store og gennemgribende reformer. Arbejdet med skolelovene er ført videre, bl. a. med tilskuddene til de private skoler. Vedtagelsen af radio-loven betyder sikringen af den folkestyrede radio, og selv om der stadig henstår mange problemer vedrørende radioens og fjernsynets fremtidige forhold, må spørgsmålet om styreformens betragtes som afgjort med den vedtagne lov.

Siden vedtagelsen af loven om folkepension er den videre udbygning af det sociale sikkerhedsnet fortsat gennem en række reformer, der hver for sig er beskedne, men i forhold til de befolkningsgrupper, de vedrører, er af stor betydning. Som eksempel skal jeg nævne enkepensioneringen. Med denne lov sidestilles kvinder, der i en lidt modnere alder bliver enker og derfor har svært ved at komme ind på det arbejdsmarked, de for år tilbage har forladt, med folkepensionister. Det er kun et begrænset antal medborgere, loven direkte berører. Men dels er det en gruppe, som tidligere har været meget vanskeligt stillet, dels betyder loven en sikkerhed for de mange gifte kvinder, der aldrig kan vide, hvornår forsørgeren falder bort. Som et andet eksempel kan anføres arbejdet med åndssvageforsorgen — igen en lovgivning, der kun berører et mindre antal ulykkeligt stillede medborgere, men en lovgivning, der reformerer forhold, som i høj grad trængte til at forbedres.

Blandt de lovgivningsområder, hvor det ikke lykkedes at gøre arbejdet færdigt, er forsvarsordningen vel nok det vigtigste. Det nedsatte folketingsudvalg vil fortsætte

arbejdet i sommer, og jeg ser heri et tegn på en fælles vilje hos alle de demokratiske partier til at søge enighed opnået. For en objektiv betragtning synes der ikke at være større afstand mellem regeringens og oppositionens synspunkter, end at det skulle være muligt at finde frem til bred enighed om den kommende ordning af forsvaret. I mit parti lægger vi overordentlig vægt på, at dette bliver tilfældet. At det vil være gavnligt for arbejdsroen i værnene, hvis partipolitisk strid kan undgås på dette felt, er uden for enhver tvivl. Endnu større betydning har det imidlertid i forhold til udlandet. Står alle de demokratiske partier bag den kommende forsvarsordning, tilkendes dermed over for omverdenen, at der i det danske folk er en fast vilje til at forsvare vor frihed og selvstændighed, og det reducerer i sig selv muligheden for et isoleret angreb på landet. Tilsvarende vil det også styrke tilliden hos vore allierede til fastheden og holdbarheden af den fremtidige forsvarsordning og dermed underbygge den sikkerhed, medlemskabet af NATO medfører.

Igennem de sidste uger har der været ført livlige forhandlinger om de europæiske markedsplaner. Siden sammenbruddet af frihandelsforhandlingerne har initiativet ligget hos de seks, men indbyrdes uenighed har ført til, at der synes at være ret lange udsigter, før der kan ventes et udspil fra den kant. Det kan derfor ikke undre, at der i kredsen af lande uden for de seks er gjort forsøg på at finde veje til atter at få forhandlinger i gang mellem de 17 medlemslande i OEEC. En af bestræbelserne er drøftelserne mellem de såkaldte „ydre syv“, som i disse dage foregår på embedsmandsniveau i Stockholm. Det er kun naturligt, at Danmark deltager i disse forhandlinger sammen med Norge, Sverige, England, Schweiz, Østrig og Portugal. Hvis sigtet med forhandlingerne er at lette vejen til kommende forhandlinger på 17-lande-basis, kan vi deltage helhjertet. Bliver resultatet derimod, at der dannes en blok, som faktisk optræder som et modstykke til de seks' økonomiske union, vil det kræve nøjere overvejelser. En åben spaltning af Europa i to konkurrerende økonomiske blokke vil vel næppe være den rigtige vej til en efterfølgende større samling, og